

Отвѣтъ.

~~Х~~ Словѣнѣйшій оучитељ!

премнѣго радость пріѣхъ оукѣщателното и съвѣтоотеческото тѣ посланіе. . . . Днѣсъ разбрѣхъ на кѣлко прѣлѣсть сѧ намѣрвахъ: и изѣстно разомѣхъ зацѣо сѣмь бѣлъ полбшавъ, и етъ калліа, за моятѣ срамніи нравы, и погрѣзный отъ Ѹерсита. За моето беззмѣство: наѣчихъ сѣнѣмъ, отъ който и страдаѣхъ, мѣтнахъ прѣче, и захварлихъ сѣблата сї, и драгіти мой брѣжіи: и бѣахъ, и пригарахъ спасителноте, и полезнѣйшето тѣ сокѣтованіе, и на болнихъ си ковчѣга, отъ разніи списатели, и сѣловихъ отъ просвѣтителнійтѣ наѣки вседсѣрдно, за да бѣда.

Всестранъ,

И поклоненъ вѣшъ оученикъ.

Ев. Іо.

За вопросителнаго образа.

Вопросителный образъ сѧ нарича ѿнѣ, чрѣзъ когото пытаме за нѣкое лицѣ, илъ работа, и да разомѣйме за тебѣ.

Настоѣшій образъ бѣва тѣкмо междѹ пріѣтелите, найкече кѣлкото шатса стговбри искренно, и любоистинно, и да оупазватъ тайно вопрошението.

Пречестнѣйшій Господи!

Преди мнѣо времѣ не сѧ сподобиихъ да пріѣмна вѣше посланіе. — Но искренно вѣ молимъ, да мѣ ивите, за дрѣвнюто наше пріѣтелство. — Ако на тѣ-